

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zadru
Zadar, Dr. Franje Tuđmana 35

Poslovni broj: 4 P-97/2020-53

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zadru, sudac pojedinac Tomislav Jurlina, u građanskopravnoj stvari tužitelja OPĆINA STARIGRAD, OIB: 52749374195, Starigrad-Paklenica, Trg Tome Marasovića 1, kojeg zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Kotlar, Vidov i partneri d.o.o., Zadar, protiv tuženika Stečajna masa iza PLOTER d.o.o. u stečaju, OIB: 63616947447, Zadar, Ulica Miroslava Krleže 1E, kojeg zastupa stečajni upravitelj Branko Morić iz Zadra, a istog punomoćnik Jurica Kvartuč, odvjetnik u Zadru, radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, nakon javno održane i zaključene glavne rasprave 31. ožujka 2022. u nazočnosti punomoćnice tužitelja Ane Vidov i punomoćnika tuženika Jurice Kvartuča, te nakon ročišta radi objave i uručenja presude, 20. svibnja 2022.,

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se da je osnovana tražbina tužitelja OPĆINE STARIGRAD, OIB: 52749374195, Starigrad-Paklenica, Trg Tome Marasovića 1, prema tuženiku Stečajna masa iza PLOTER d.o.o. u stečaju, OIB: 63616947447, Zadar, Ulica Miroslava Krleže 1E, u iznosu od 174.257,94 kuna, kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.
- II. Odbija se tužiteljev tužbeni zahtjev u dijelu u kojem traži da se, prema tuženiku, utvrdi osnovanost njegove tražbine u iznosu od 422.179,19 kn, kao tražbine drugog višeg isplatnog reda.

i

r i j e š i o j e

- I. Odbacuje se dio tužbe i to u dijelu u kojem tužitelj traži da se, prema tuženiku, utvrdi osnovanost njegove tražbine u iznosu od 149.109,28 kn, kao tražbine drugog višeg isplatnog reda.
- II. Dužan je tužitelj naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na dosuđeni iznos teku od 20. svibnja 2022. u iznosu od 27.064,86 kn pa do isplate po stopi koja se određuje za

svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi i tijekom postupka navodi kako je rješenjem ovog suda pod poslovnim brojem St-549/16 od 27. srpnja 2016. otvoren stečajni postupak nad tuženikom. Na ispitnom ročištu od dana 22. srpnja 2016. stečajni upravitelj tuženika da je osporio tražbine vjerovnika Općine Starigrad u iznosu od 596.437,13 kuna, a čiju tražbinu je ovaj sud utvrdio osporenom, te ovdje tužitelja uputio u parnicu. Dana 2. prosinca 2013. da je sklopljen Ugovor o izvođenju radova na IV. fazi izgradnje Novog groblja u Starigrad-Paklenici između ovdje tužitelja i tuženika kao izvođača. Radovi da su započeli 7. siječnja 2013. i trajali sve do 17. prosinca 2015. Izvođač radova, ovdje tuženik, da nije uspio dovršiti radove iz ugovora do roka iz čl. 4. istog, slijedom čega da je zatražio odobrenje naručitelja za produljenjem roka, a čemu je naručitelj, ovdje tužitelj, udovoljio. Tuženik da je u razdoblju od 18. prosinca 2015. do 24. prosinca 2015. prekinuo s radovima, odnosno da nije dovršio započeti plaćeni posao, što da je uzrokovalo raskid ugovora temeljem čl. 16. Ugovora od 2. prosinca 2013., a nakon čega tužitelj da je sklopio ugovor s novim izvođačem, Stipčević d.o.o., Zadar, dana 12. svibnja 2016. Iz odredbe čl. 15. Ugovora od 12. svibnja 2016. da proizlazi kako započete, a nedovršene radove i usluge koje da je izvršio novi izvođač – Stipčević d.o.o., zbog čijeg angažmana da je tužitelju nastala šteta, odnosno da je došlo do povećanja troškova koje bi sukladno odredbi čl. 15. ugovora od 12. svibnja 2016. trebao podmiriti upravo tuženik. Razlika u trošku, odnosno cijeni radova, novog izvođača koje da bi trebao podmiriti tuženik da iznosi 596.437,13 kn uvećano za pripadajući PDV po stopi od 25%, što sveukupno da iznosi 745.546,41 kn.

2. Tuženik u pisanom odgovoru na tužbu (l.s. 28 do 31) u bitnome navodi kako se u cijelosti protivi tužbi i postavljenom tužbenom zahtjevu te ističe kako osnovanost tužiteljeva zahtjeva ne proizlazi iz činjeničnih navoda tužbe. Navodi kako iz čl. 15. ugovora o izvođenju radova na nastavku izgradnje IV. faze Novog groblja u Starigrad-Paklenici od 12. svibnja 2016. ne proizlazi ono na što se tužitelj poziva. Nadalje, čl. 15. Ugovora o izvođenju radova na IV. fazi izgradnje Novog groblja u Starigrad-Paklenici od 2. prosinca 2013., da je propisano da ako izvođač prekorači rok više od 25 kalendarskih dana, a ne ishodi od naručitelja odobrenje za produžetak radova, da naručitelj može bez posebne obavijesti raskinuti ugovor, dok preostale radove i usluge naručitelj može naručiti od drugog izvođača, a štetu koja bi eventualno nastala zbog povećanja troškova da snosi izvođač iz navedenog ugovora. Tuženik ističe kako je iz navedene odredbe razvidno kako rok nije bitan sastojak ugovora budući da je ugovornim stranama ostavljena mogućnost njegova prekoračenja, odnosno produljenja. Iz navoda samog tužitelja da je razvidno da bi isti tuženiku odobrio produljenje roka. Imajući u vidu navedenu ugovornu odredbu na koju se poziva tužitelj, te dovodeći u svezi s odredbama čl. 362. i 598. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15), da je očito kako je tužitelj morao tuženiku ostaviti primjereni rok za ispunjenje obveze, što isti da nije učinio, posljedično čemu da nema pravo na naknadu štete nastalu zbog eventualnog povećanja troškova angažiranja drugog izvođača. Tužitelj da je protivno navedenom, tek 12. svibnja 2016., a nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, samoinicijativno i bez obavijesti tuženiku, zaključio novi Ugovor s novim

izvođačem, društvom Stipčević d.o.o., bez da je tuženiku, prije otvaranja stečajnog postupka, ostavio mogućnost, odnosno naknadni primjereni rok ispunjenja obveze. Tuženik nadalje navodi da je očito kako na strani tuženika nisu ispunjene zakonske pretpostavke koje bi ga činile stvarno i pravno odgovornim za eventualnu štetu nastalu tužitelju, a tužitelj da ničim ne dokazuje da je pretrpio ikakvu štetu nastalu povećanjem troškova. Isto tako, tuženik da ne može biti odgovoran tužitelju za iznos poreza na dodanu vrijednost, a kojeg tužitelj tužbom potražuje, budući da je riječ o zakonskoj obvezi koja tereti samog naručitelja. Tuženik ističe kako je potrebno razlučiti naknadu štete nastale tužitelju povećanjem troškova uzrokovanih angažiranjem drugog izvođača, od naknade troškova, odnosno razlike, između troškova radova ranijeg i naknadnog izvođača. U prvom slučaju da bi bilo nužno da je tuženik kriv za takvo povećanje troškova te da su eventualni troškovi tužitelju nastali, o čemu da se konkretno ne može govoriti, dok da se o drugom slučaju u predmetnoj pravnoj stvari ne radi, jer da takvo što nije niti bilo ugovoreno.

3. Tijekom postupka, na pripremnom ročištu, tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva, ističući kako su navodi tuženika iz odgovora na tužbu, a koji se tiču naknadnog roka ispunjenja, u potpunosti netočni jer da je tuženiku, na njegov zahtjev, odobren rok od 45 radnih dana radi dovršetka, a koji rok tuženik da nije ispoštovao već da je napustio gradilište ne dovršivši ugovoreni posao. Tuženiku da je uistinu odobreno naknadno produljenje roka sukladno ugovoru, međutim isto da je dano uz uvjet da tuženik kao izvođač, a sukladno ugovornoj obvezi, dostavi produljeno jamstvo banke koje bi vrijedilo u produljenom roku izvođenja radova. Kako tuženik isto nije dostavio, da je u svakom slučaju nastupio raskid ugovora.

Tuženik ustraje u navodima kako tužitelj kao naručitelj nije bio ovlašten bez posebne pisane obavijesti raskinuti ugovor, budući da je ishođeno produljenje roka za dovršetak radova, a posljedično tome, tužitelj da kao naručitelj nije bio ni ovlašten radove naručiti od drugog izvođača, a bez da je prethodno pisano otkazao ugovor, što da onda znači da tužitelj nije ovlašten potraživati štetu zbog povećanja troškova od strane tuženika. Tuženik osporava da bi utuženi iznos odgovarao visini stvarno izvršenih radova te tržišnoj cijeni za izvedene radove. Ponavlja kako tužitelj nije ničim dokazao da bi na tuženikovo strani egzistirale zakonom propisane pretpostavke odgovornosti za štetu. Ističe kako jamstvo banke nije bilo uvjet odobrenja za produljenje roka izvođenja radova, a što da je vidljivo i iz semantike podneska tužitelja od 12. studenoga 2015. pod nazivom "Odobrenje za produženje roka izvođenja radova". Da u odnosima kada između trgovaca, odnosno između trgovaca i osoba javnog prava, postoji određeni poslovni odnos, tada eventualno uvjetovanje da mora biti izriekom navedeno tako da se nedvojbeno može zaključiti da je riječ o uvjetu u smislu ZOO-a.

4. U dokaznom postupku sud je proveo građevinsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Vici Tadiću (pisani nalaz i mišljenje na l.s. 213 do 220 i 222 do 229), te istog saslušao na ročištu glavne rasprave od 31. ožujka 2022. (l.s. 253 do 257).

Također, proveden je dokaz i saslušanjem svjedoka Slavka Šimovića i zakonskog zastupnika tužitelja, Krste Ramića, koji su saslušani na ročištu glavne rasprave od 24. listopada 2017. (l.s. 177 do 179) te svjedoka Željka Čirjaka i Marka Marasovića, koji su saslušani na ročištu glavne rasprave od 25. listopada 2017. (l.s. 180 do 182).

Pregledane su i isprave u spisu i to: rješenje ovog suda poslovni broj 2 St-549/16-51 (l.s. 4 do 7), Ugovor o izvođenju radova na IV. fazi izgradnje Novog groblja u Starigrad-Paklenici, između ovdje parničnih stranaka (l.s. 8 do 12 te 48 do 52),

Ugovor o izvođenju radova na IV. fazi izgradnje Novog groblja u Starigrad-Paklenici sklopljen s društvom Stipčević d.o.o. (I.s. 13 do 16 te 133 do 136), izvadak iz sudskog registra za tuženika (I.s. 31 te 190 i 191), očitovanje nadzornog inženjera (I.s. 33 i 34 te 183 i 184), opomena od 27. studenoga 2015. (I.s. 35), odobrenje za produženje roka izvođenja radova (I.s. 36), dopis tužitelja od 2. listopada 2015. (I.s. 37), XI. privremena situacija broj 98/PO1/1 (I.s. 53 do 66), Ponuda broj 162/2013 (I.s. 67 do 132), Aneks ugovora od 28. srpnja 2016. s društvom Stipčević d.o.o. (I.s. 137), okončana situacija broj 1/2016 (I.s. 138 do 148) i ponudbeni list društva Stipčević d.o.o. (I.s. 149 do 176).

5. Tužbeni zahtjev tužitelja djelomično je osnovan, djelomično neosnovan, a djelomično je tužba nedopuštena.

6. Prema odredbi čl. 219. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje ZPP) svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija dokaze i navode protivne strane.

7. Odredbom čl. 7. st. 2. ZPP-a stranke su dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

8. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužiteljev zahtjev za utvrđenjem osnovanosti tražbine prijavljene i osporene u stečajnom postupku nad tuženikom.

9. Uvodno, potrebno je najprije utvrditi dopuštenost tužbe u smislu odredbi Stečajnog zakona (Narodne novine br. 71/2015, 104/2017; dalje SZ), konkretno odredbi čl. 266. st. 1. i čl. 270. tog Zakona.

Naime, odredbom čl. 266. SZ-a propisano je da, ukoliko stečajni upravitelj ospori vjerovnikovu tražbinu, a ovaj ne posjeduje ovršnu ispravu, sud će vjerovnika uputiti na parnicu, radi utvrđenja osnovanosti tražbine. Odredbama SZ-a regulirane su situacije kada je parnica započeta prije otvaranja stečaja, pa će vjerovnik biti upućen započetu parnicu nastaviti, odnosno kada parnica nije započeta u trenutku otvaranja stečaja, te je tada vjerovnik dužan pokrenuti parnicu sukladno pretpostavkama iz SZ-a.

Odredbom čl. 270. SZ-a, određeno je da se u parnici utvrđivanje tražbine može zahtijevati samo na temelju osnove, u iznosu i u isplatnom redu kako je ono naznačeno u prijavi ili na ispitnom ročištu.

Na okolnost osporavanja tražbine, tužitelj je predložio, a sud proveo dokaz uvidom u rješenje poslovni broj 2 St-549/16-51 iz čijeg sadržaja (točka III. na str. 6 rješenja) proizlazi da je tužiteljeva tražbina osporena za iznos 596.437,13 kn, kao tražbina drugog višeg isplatnog reda, pa je tužitelj u ovom postupku ovlašten utvrđivati njezinu osnovanost upravo za taj iznos i navedeni ispladni red.

Kako je tužitelj prvotnim tužbenim zahtjevom zatražio utvrđenje osnovanosti tražbine u iznosu od 745.546,41 kn, to je po mišljenju suda njegova tužba nedopuštena za iznos od 149.109,28 kn, jer taj iznos tražbine nije ispitan u stečajnom postupku, odnosno taj iznos u stečajnom postupku nije osporen, niti je za taj iznos tužitelj upućen pokrenuti parnicu, zbog čega je sud u tom dijelu tužbu odbacio, kao u točki I. izreke rješenja.

10. U odnosu na preostali dio tužbe, odnosno tužbenog zahtjeva, valja istaknuti da između stranaka, u ovoj fazi postupka, nije sporna pravna osnova tražbine, odnosno da se radi o zahtjevu za naknadu štete zbog raskida ugovornog odnosa stranaka. Stranke ne spore da je tuženik za tužitelja obavljao građevinske radove na izgradnji Novog groblja u Starigradu, te da sporna tražbina proizlazi iz ugovora kojeg su ovdje parnične stranke zaključile 2. prosinca 2013., konkretno ugovora o izvođenju radova na IV. fazi izgradnje Novog groblja u Starigradu-Paklenici.

Stranke ne spore da je ugovor zaključen, ali je sporno njihovo tumačenje pojedinih odredbi ugovora (posebno onih vezanih uz rok dovršetka radova, te posebno, činjenica je li ugovor, i kada, raskinut).

Naime, tužitelj tijekom postupka tvrdi da tuženik nije ispunio svoje ugovorne obveze u roku kojeg je predviđao sam ugovor zbog čega je bio prisiljen raskinuti ugovor, za dovršetak radova angažirati novog izvođača, zbog čega je pretrpio štetu koja se očituje u većoj cijeni radova koju je morao isplatiti novom izvođaču, od one koju je ugovorio s tuženikom i za koju je cijenu te iste radove trebao izvesti tuženik.

Posebno je sporna činjenica vezana uz raskid ugovora, a koja se konkretno odnosi na tumačenje odredbi čl. 15. i čl. 16. ugovora od 2. prosinca 2013. Ovo stoga jer je čl. 4. ugovora od 2. prosinca 2013. određeno da je rok izgradnje 2 godine od dana potpisa ugovora, što bi značilo do 2. prosinca 2015., a što su u svojim iskazima potvrdili i zakonski zastupnik tužitelja, Krste Ramić, te svjedok Slavko Šimović, zakonski zastupnik tuženika do otvaranja stečajnog postupka.

Ovdje treba naglasiti, međutim, što ne spore ni same stranke, a potvrđuju zakonski zastupnik tužitelja i svjedok Šimović, kao i očitovanja nadzornog inženjera od 12. studenoga 2015. (l.s. 33 i 34), i odobrenja tužitelja od 12. studenoga 2015. (l.s. 36), da je ugovoreni rok produljen za 45 radnih dana, odnosno do 15. siječnja 2016., ili 9. veljače iste godine, ovisno o tumačenjima stranaka koje su iznijele tijekom postupka. Produljenju roka prethodila je opomena, odnosno dopis, tužitelja od 2. listopada 2015. (l.s. 37), kojim je izvođača upozorio na nedostatnu dinamiku radova i opasnost da zbog toga oni neće biti dovršeni u ugovorenom roku.

Upravo u ovom produljenju roka tuženik vidi osnovu za svoju tvrdnju da bi tužitelj, na način kako on (tužitelj) to opisuje tijekom postupka, zapravo raskinuo ugovor prije isteka roka za ispunjenje, a kao razlog raskida tijekom postupka navodi prekoračenje roka, s tim da dodatno smatra da bi rok ispunjenja bio bitan sastojak ugovora. Tuženik smatra da nije prekoračio rok ispunjenja, te da rok nije bio bitan sastojak ugovora.

11. Iz iskaza zakonskog zastupnika tužitelja, Krste Ramića, proizlazi da je na upozorenje nadzornog inženjera u listopadu 2015. tužitelj tuženika upozorio na nedostatnu dinamiku radova, nakon čega da je tuženik podnio zahtjev za produljenje roka završetka poslova i na temelju čega mu je rok produljen za 45 radnih dana, pri čemu je tuženik trebao tužitelju dostaviti i produljeno bankovno jamstvo koje bi vrijedilo do isteka novog roka, a što tuženik nije učinio. Međutim, iz iskaza tužiteljevog zakonskog zastupnika proizlazi i to da je iz ponašanja tuženika i nakon produljenja roka bilo jasno da radovi neće biti dovršeni ni u tom novom roku, radi čega su morali provesti novi natječaj, angažirati novog izvođača, koji je poslove dovršio, s tim, da je ugovor s tuženikom prethodno raskinut. U svom iskazu potvrđuje da je novi izvođač bilo društvo Stipčević d.o.o., Zadar, koje je za tužitelja izvršilo radove koje je trebao, a nije dovršio tuženik, određene dodatne radove koji nisu bili dogovoreni s tuženikom, ali i dio pripremnih radova, koje je ranije izvršio tuženik, ali je onda izvršeni posao uklonio, pa ga je morao dovršiti novi izvođač, a konkretno se radi o armaturama za betoniranje koje su bile postavljene, a onda skinute i odnesene s gradilišta.

Iz iskaza svjedoka Slavka Šimovića, ranijeg direktora tuženika, proizlazi da je tuženik obavljao radove iz ugovora o izgradnji IV. faze groblja, te da je, prema nepisanim pravilima u građevinarstvu, prema kojima se ne radi oko Božića i Nove godine i u kojem razdoblju su zaposlenici tuženika koristili godišnji odmor, tuženik privremeno konzervirao gradilište, iako je tužitelj inzistirao da se nastavi s radom. Potvrđuje da je na zahtjev tuženika tužitelj produljio rok za dovršetak radova i to zbog

toga jer radovi, zbog vremenskih uvjeta, nisu mogli biti dovršeni u ugovorenom roku. Prema njegovim navodima tuženik nije prekoračio produljeni rok dovršetka radova, te nije bilo razloga za raskid. Ne osporava da tuženik nije, sukladno odobrenju o produljenju roka, dostavio novo bankovno jamstvo i za produljeno razdoblje koje mu je odobreno, a da je zbog toga došlo jer je tuženik dospio u financijske teškoće, te mu je blokiran račun. Ističe i da je tuženik od 12. studenoga 2015., pa do Božića te godine bio na gradilištu, da se radilo, a onda da je iz opisanih razloga, gradilište privremeno konzervirano. Smatra i da tuženik nije preuzeo obvezu da u slučaju promjene izvođača naknadi štetu koja bi nastala zbog razlike u cijeni radova.

Svjedok Željko Čirjak, nadzorni inženjer na spornim radovima, potvrđuje navode iz tužbe da bi prvotno ugovoreni rok dovršetka radova na zahtjev tuženika i sukladno njegovu mišljenju, bio produljen za 45 radnih dana, s tim da je ugovoreni rok dovršetka bio 2 godine od potpisa ugovora. Navodi da je tuženik po tom ugovoru izvršio nekih 80% ugovorenih radova, te da su radovi prekinuti upravo prije betoniranja. Tvrdi da je, s obzirom da se pratila dinamika radova, iz postupanja tuženika, vidjelo da radovi neće biti gotovi ni u produljenom roku. Potvrđuje i da je tuženik napustio gradilište, te da to napuštanje koincidira s istekom produljenog roka. Ističe i da nakon Božića 2015. tuženik na gradilištu nije radio ništa, jedino da je odvezao oplatu i armaturu, a koje je nešto ranije bio postavio za potrebe betoniranja. Za novog izvođača ističe da je dovršio radove koje je trebao dovršiti tuženik, s tim da kao problem ističe da je tuženiku potpisana privremena situacija koja je sadržavala i radove za koje se očekivalo da će ih tuženik dovršiti u nekih tjedan dana nakon ovjere situacije, što se nije obistinilo, pa su tako tuženiku ovjereni i radovi koje on stvarno nije obavio, a da je vrijednost tih radova, po njegovoj procjeni, 200.000,00 kn. U svom iskazu ovaj svjedok je sudu pojasnio koji su to radovi, sve kada mu je predložen troškovnik tuženika na ls.. 51 do 66, a koje je radove naknadno izveo novi izvođač.

Iz odgovora ovog svjedoka na posebna pitanja proizlazi da je problema u dinamici radova bilo u ljeto 2015., ali da je to uobičajeno zbog vremenskih prilika, da je smatrao opravdanim zahtjev za produljenje roka, te da je radove koje je trebalo izvršiti u tom produljenom roku, objektivno bilo moguće dovršiti u roku od 30 dana. Novom izvođaču društvu Stipčević d.o.o. odobren je nešto dulji rok zbog poteškoća u opskrbi vodom na samom gradilištu. Također, iz njegova iskaza proizlazi, da je i nakon isteka produljenog roka došlo do sastanka ovdje parničnih stranaka, da je tuženik i tada tvrdio da će radove dovršiti, da to nije učinio, a da se njegovi radnici na gradilištu nisu pojavljivali od trenutka kada su odvezli oplatu i armaturu, odnosno nakon Božića 2015.

Svjedok Marko Marasović koji je vodio gradilište za tuženika također potvrđuje da je ugovoreni rok dovršetka radova bio u prosincu 2015., ali da je on produljen po zahtjevu tuženika, te da je tuženik, u konačnici, izvršio nekih 70% radova. Prema njegovim navodima, tuženik je definitivno otišao s gradilišta do 12. siječnja 2016., jer da je on tada bio na groblju i vidio da je odvezena armatura, oplata i kamen, kojega je trebalo ugraditi. Njegov je zaključak da bi, u slučaju da se radilo kako treba, svi radovi sigurno mogli biti dovršeni unutar produljenog roka. Iz njegova iskaza proizlazi da je tuženik sa smanjenim intenzitetom na gradilištu radio do studenoga 2015., dok se s radovima prestalo u prosincu 2015., odmah početkom tog mjeseca. Navodi da je najveći problem tuženika bio nemogućnost dobivanja potrebnog materijala od dobavljača. Smatra da zapravo nije došlo do nikakvog konzerviranja gradilišta kojeg spominje svjedok Šimović, a sve zbog situacije kod tuženika gdje je iza Božića 2015. ostalo ukupno u društvu raditi nekih 5 ljudi, dok su svi drugi otišli, jer nisu primali

plaću. Potvrđuje i da su s gradilištu skinuti i odvezeni od strane tuženika oplata i armatura koji su evidentirani u zadnjoj privremenoj situaciji. I ovaj svjedok je sudu, po predloženom troškovniku tuženika, ukazao na radove iz XI. privremene situacije koji su priznati i obračunati, a po njegovoj su procjeni vrijedni oko 100.000,00 kn. Nadalje, iz njegova iskaza proizlazi i da je prema ugovoru iz 2013. tuženik imao izvršiti još radova, osim onih iz XI. privremene situacije, vrijednih nekih 300.000,00 do 500.000,00 kn. Također, potvrđuje i da je račun tuženika bio blokiran negdje od prosinca 2015.

12. Iz priloženih isprava u spisu, ugovora s društvom Stipčević d.o.o. od 12. svibnja 2016. i njegova aneksa od 28. srpnja 2016. (l.s. 133 do 137), proizlazi da je izvođenje radova koje nije dovršio tuženik, ugovoreno upravo s navedenim društvom, te da je ugovorena vrijednost 1.180.140,69 kn, a konačni rok dovršenja 10. listopada 2016. Ovdje treba reći da iz iskaza zakonskog zastupnika tužitelja i svjedoka Čirjaka proizlazi da su predmet ovog ugovora bili i radovi koji nisu predmet ovog spora, odnosno da je ovim ugovorom društvo Stipčević d.o.o., zapravo dovršilo cjelokupni posao na IV. fazi izgradnje novog groblja u Starigradu. Uz ove ugovore, priloženi su i okončana situacija društva Stipčević d.o.o., troškovnik, ponuda tog društva iz javnog natječaja kojeg spominje zakonskog zastupnika tužitelja, odnosno ostala dokumentacija vezana očito uz javni natječaj kojim je to društvo izabrano kao izvođač (l.s. 138 do 176).

Provedenim građevinskim vještačenjem po vještaku Vici Tadiću, utvrđeno je da bi vrijednost radova na dovršetku izgradnje, u slučaju da ih je izveo i fakturirao tuženik po cijenama iz njegova ugovora s tužiteljem, iznosila 785.629,65 kn, odnosno 174.257,94 kn manje od iznosa kojeg je tužitelj u konačnici isplatio drugom izvođaču, odnosno društvu Stipčević d.o.o. Također, pregledom dokumentacije, izjavama svjedoka Čirjaka i Marasovića, vještak utvrđuje da su u XI. privremenoj situaciji tuženika obračunati i radovi koji nisu izvedeni i to u iznosu od 165.489,83 kn.

Nakon što su stranke dostavile očitovanja na pisani nalaz i mišljenje vještaka, po kojem je nalazu i mišljenju tužitelj precizirao tužbeni zahtjev podneskom od 29. lipnja 2021. u kojem je umanjio utuženi iznos, odnosno djelomično povukao tužbu, vještak je dao svoj usmeni iskaz na ročištu od 31. ožujka 2022.

Saslušan na ročištu od 31. ožujka 2022., vještak pojašnjava da u troškovnicima tuženika i društva Stipčević d.o.o. nema razlike u stavkama, osim što u troškovniku nogo izvođača nije bilo nekih stavki iz troškovnika tuženika. Međutim, da je do razlike u cijeni izvođenja radova došlo zbog toga što su se promijenile jedinične cijene i količine u okviru stavki društva Stipčević d.o.o., zbog čega je i došlo do razlike od 174.257,94 kn. Navodi da su jednostavno porasle cijene na tržištu, a da je promjena u količinama bilo i ranije u okviru istih stavki, pa je tako primjerice sam tuženik ispostavio situacije a znatno više zemljanih radova od onih u ugovornom troškovniku, ali to se uobičajeno događa. Po mišljenju vještaka, tužitelj je kod izbora novog izvođača morao provesti javni natječaj i posao povjeriti najpovoljnijem ponuditelju jer ga na to obvezuje zakon.

Na posebna pitanja, pojašnjava i da je ukoliko je za vrijeme trajanja ugovora, došlo do povećanja cijena radova iz troškovnika, izvođač o tome može izvijestiti investitora i postaviti zahtjev za promjenu cijene radova, što investitor ne mora prihvatiti, te da takve situacije nisu neuobičajene. Također, na primjedbu tuženika vještak pojašnjava da tuženik nije, barem po dostupnim podacima, od investitora nikada tražio promjenu uvjeta za izvršenje radova, odnosno izmjenu ugovorenih troškovničkih stavki, slijedom čega je bio vezan ugovorenim cijenama. Po zaključku vještaka, tužitelj u ovom postupku jednostavno potražuje razliku cijene radova koju je

morao isplatiti novom izvođaču, a u odnosu na one cijene koje je ugovorio s tuženikom.

13. Prema rezultatima provedenog dokaznog postupka, prva odlučna činjenica koju je sud trebao utvrditi, a koja je sporna između stranaka, jest je li ugovor između tužitelja i tuženika raskinut, te ako jest, kada. U tom dijelu bitna je ocjena je li rok dovršetka radova bitan sastojak ugovora, jer o tom pitanju postoji spor među strankama.

Ukoliko bi rok ispunjenja, odnosno dovršetka radova, bio bitan sastojak ugovora, onda bi ugovor bio raskinut po samom zakonu istekom ugovorenog roka. Ukoliko pak to nije slučaj, onda je za svaki konkretan slučaj, potrebno utvrditi okolnosti na temelju kojih se može ocijeniti je li ugovor raskinut ili ne.

Prema mišljenju, suda, a cijeneći odredbe ugovora o izvođenju radova na IV. fazi izgradnje Novog groblja u Starigrad-Paklenici, rok dovršetka radova nije bitan sastojak tog ugovora. Naime, premda je odredbom čl. 4. određen rok završetka radova od 2 godine od dana potpisa tog ugovora, stranke su ugovorile mogućnost produljenja tog roka, konkretno, primjerice, stipulacijom čl. 5. istog ugovora, pa prema tome, ugovor nije raskinut po samom zakonu.

Nije među strankama sporno da je u smislu odredbe čl. 5. ugovora tuženik zatražio, a tužitelj odobrio produljenje roka dovršetka radova za 45 radnih dana, a koje produljenje teče od isteka roka iz čl. 4. ugovora, dakle od 2. prosinca 2015. Provedenim dokaznim postupkom utvrđeno je da tuženik ugovorene radove nije dovršio uopće, pa dakle niti u naknadnom roku. Tuženik ovu činjenicu opravdava tvrdnjom da bi tužitelj, protivno ugovoru i zakonu, raskinuo ugovor prije isteka naknadnog roka. Međutim, iz iskaza kako zz tužitelja, tako posebno i svjedoka Čirjaka i Marasovića, proizlazi da je zapravo tuženik prestao s radovima već početkom prosinca 2015., te da je zapravo napustio gradilište krajem tog mjeseca, ili najkasnije u siječnju 2016. (kako to tvrdi svjedok Marasović, tadašnji voditelj gradilišta) i to očito ne iz razloga čije bi se postojanje moglo pripisati tužitelju. I iz iskaza svjedoka Šimovića je jasno da je tuženik već u prosincu 2015. imao financijskih poteškoća, to potvrđuje i svjedok Marasović, a iz činjenice da je tuženik s gradilišta odvezao oplate, armaturu i opremu već u prosincu 2015. jasno je da niti naknadni rok za dovršetak radova ne bi bio tuženiku dostatan da radove stvarno i dovrši. Zbog toga sud smatra da tužitelj zapravo i nije raskinuo ugovor prije isteka naknadnog roka za dovršetak radova, već je tuženik u tom razdoblju, zbog svojih problema i razloga koji su postojali kod njega, prestao s radovima, odnosno prestao s ispunjenjem ugovorne obveze. Takvim ponašanjem tuženika jasno je da radovi nisu dovršeni niti u naknadnom roku kojeg je odobrio tužitelj, pa je zbog toga, pravno nastala situacija iz odredbe čl. 362. st. 4. ZOO-a, prema kojoj odredbi, kod ugovora kad ispunjenje u roku nije bitan sastojak ugovora, ako dužnik ne ispuni obvezu u naknadnom roku, nastupaju iste posljedice kao i u slučaju kad je rok bitan sastojak ugovora. U konkretnom slučaju, tužitelj je doista tuženiku odobrio produljenje roka za dovršetak radova za 45 radnih dana, čime je zapravo postupio u smislu odredbe čl. 362. st. 1. i 2. ZOO-a, ali tuženik nije ispunio obvezu niti u naknadnom produljenom i objektivno mogućem roku, slijedom čega se doveo u pravnu situaciju koja nastaje kada je rok bitan sastojak ugovora. S obzirom na produljenje roka koje je odobrio tužitelj, naknadni je rok od 45 dana tuženiku istekao najkasnije 9. veljače 2016., ako se neradnim danima smatraju i subote, te blagdani za vrijeme Božića i Nove godine, a što proizlazi iz javno dostupnog kalendara za 2015. i 2016. Dakle, najkasnije navedenog datuma ugovor je raskinut, a s obzirom na sve okolnosti, sud smatra da je ugovor raskinut krivnjom tuženika. Ovdje treba dodati činjenicu da tuženik, po

produljenju roka nije dostavio bankovnu garanciju koja bi pokrila produljeni rok, a što je bio dužan učiniti.

14. Odredbom čl. 368. st. 1. ZOO-a određeno je da raskidom ugovora se obje strane oslobađaju svojih obveza, osim obveza na naknadu štete. To sada znači da je, osim krivnje za raskid ugovora, bilo potrebno utvrditi nastanak štete, njezinu visinu, kao i uzročnu vezu s postupanjem ovdje tuženika.

Kako je već rečeno, iz provedenog dokaznog postupka, a na temelju navoda ranije iznesenih u obrazloženju, sud smatra da je do raskida ugovora došlo zbog ponašanja tuženika i njegovog prekoračenja roka za dovršetak radova, odnosno, u konačnici, činjenice što u ugovorenom roku nije ispunio svoju obvezu. Šteta koju potražuje tužitelj u ovom postupku odnosi se na razliku cijene izvođenja radova koje je umjesto tuženika, u konačnici izveo drugi izvođač, društvo Stipčević d.o.o. Tu je štetu, odnosno njezinu visinu, utvrdio vještak građevinske struke Vice Tadić i koja predstavlja iznos naveden u točki I. izreke presude. Sud smatra i da nastanku ove štete nije pridonio tužitelj, što proizlazi iz dokumentacije koju je dostavio, a koja se odnosi na tužiteljev odnos s društvom Stipčević d.o.o., Zadar /(l.s. 153 do 176). Dovodeći u vezu navedenu dokumentaciju s iskazima zz tužitelja i vještaka Tadića, ali i svjedoka Marasovića i Čirjaka, zaključiti je da je tužitelj postupao u granicama onoga što je mogao napraviti. Po prirodi stvari, tužitelj kao jedinica lokalne samouprave što potvrđuje i načelnik Ramić morao je provesti javni natječaj i odabrati najpovoljnijeg ponuditelja, a što je, prema ispravama u spisu, i učinio, s tim da nema dokaza da bi bio u mogućnosti angažirati nekog drugog izvođača koji bi taj posao mogao izvršiti za manju naknadu. Činjenica jest da su cijene koje je fakturirao novi izvođač više od onih ugovorenih s tuženikom, ali u tom dijelu sud prihvaća objašnjenje kako tužitelja, tako i vještaka Tadića. Pritom se naglašava da je cijeli postupak odabira novog izvođača tužitelj proveo nakon datuma za koji je utvrđeno da je ugovor s tuženikom raskinut, kako je to ranije opisano, što znači da je drugi izvođač izabran u postupku pokrenutom i provedenom tek nakon što je postalo jasno da tuženik neće izvršiti svoju ugovornu obvezu, odnosno nakon što je prestao ugovorni odnos parničnih stranaka.

Dakle, nakon što je krivnjom tuženika raskinut ugovor ovdje parničnih stranaka, tužitelj je, da bi dovršio poslove na izgradnji groblja, morao angažirati novog izvođača koji je radove dovršio po cijenama višim od onih koje su bile ugovorene s tuženikom. Međutim, kako se radilo o poslu, u kojem tužitelj objektivno nije mogao potpuno utjecati na uvjete dovršetka radova, konkretno cijenu, te kako je naknadno izabrao najpovoljnijeg ponuditelja, jasno je da je uslijed raskida ugovora krivnjom tuženika za tužitelja nastala šteta u iznosu koji je utvrđen provedenim vještačenjem, pa je stoga sud djelomično prihvatio tužbeni zahtjev sve kao u točki I. izreke.

S obzirom da je tužitelju u stečajnom postupku osporena tražbina u iznosu od 596.437,13 kn, da mu je tužbeni zahtjev prihvaćen za iznos od 174.257,94 kn, te da je tužba djelomično odbačena za iznos od 149.109,28 kn, to je sudu preostalo odlučiti o osnovanosti dijela tužbenog zahtjeva i to za iznos od 422.179,19 kn, za koji iznos je tužitelj podneskom od 29. lipnja 2021. umanjio tužbeni zahtjev, odnosno djelomično povukao tužbu, a za koji je iznos njegova tražbina također osporena u stečajnom postupku.

Međutim, tuženik se usprotivio povlačenju tog dijela tužbe, pa je onda sud i u tom dijelu odlučivao o osnovanosti zahtjeva i za navedeni iznos odbio tužbeni zahtjev tužitelja, jer iz dokaza provedenih u postupku, posebno nalaza i mišljenja vještaka

građevinske struke, kojeg je tužitelj u cijelosti prihvatio, proizlazi da je taj dio njegova zahtjeva neosnovan.

15. S obzirom da je ovaj postupak pokrenut 2016., dakle prije stupanja na snagu izmjena i dopuna ZPP-a od 2. rujna 2019., a s obzirom na odredbu čl. 117. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku, o troškovima postupka trebalo je odlučiti primjenom odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a, koja je bila na snazi do naprijed navedenih izmjena, a prema kojoj ukoliko stranka djelomično uspije u parnici, sud može, s obzirom na postignuti uspjeh odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove, ili da jedna stranka nadoknadi drugoj razmjeran dio troškova.

U konkretnom slučaju, tužitelj je uspio sa 23,37 %, a tuženik sa 76,63% zahtjeva (prihvaćen je tužbeni zahtjev za iznos od 174.257,94 kn, od zatraženih 745.546,41 kn).

Prema priloženom troškovniku, tužitelju je trebalo priznati trošak zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika i to za pristup na ročišta od 5. rujna 2017., 24. listopada 2017., 25. listopada 2017. i 31. ožujka 2022., svaka radnja u iznosu od 7.460,00 kn uvećano za PDV, prema Tbr. 9. st. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, te trošak pristupa na ročište od 14. lipnja 2017., u iznosu od 3.730,00 kn uvećano za PDV prema Tbr. 9. st. 2. Tarife, jer je na ročištu raspravljano samo o procesnim pitanjima. Na ime troškova zastupanja, trebalo mu je priznati i troškove sastava obrazloženih podnesaka od 26. rujna 2017., 23. studenoga 2017. i 29. lipnja 2021., svaka radnja u iznosu od 7.460,00 kn uvećano za PDV, prema Tbr. 8. st. 1. Tarife. Ovom iznosu trebalo je pridodati zatraženi trošak vještačenja od 3.000,00 kn, te trošak sudskih pristojbi na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 10.000,00 kn, tako da je tužitelju trebalo priznati troškove postupka u ukupnom iznosu od 80.937,50 kn, odnosno, s obzirom na uspjeh u parnici, razmjerni dio u iznosu od 19.382,50 kn.

S druge pak strane, tuženiku je trebalo priznati troškove zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika i to za pristup na ročišta od 5. rujna 2017., 24. listopada 2017., 25. listopada 2017. i 31. ožujka 2022., svaka radnja u iznosu od 7.460,00 kn uvećano za PDV, prema Tbr. 9. st. 1. Tarife, te trošak pristupa na ročište od 14. lipnja 2017., u iznosu od 3.730,00 kn uvećano za PDV prema Tbr. 9. st. 2. Tarife, jer je na ročištu raspravljano samo o procesnim pitanjima. Na ime troškova zastupanja, trebalo mu je priznati i troškove sastava obrazloženih podnesaka od 28. lipnja 2017. i 16. lipnja 2021., svaka radnja u iznosu od 7.460,00 kn uvećano za PDV, prema Tbr. 8. st. 1. Tarife, tako da mu je trebalo priznati troškove u ukupnom iznosu od 60.612,50 kn, odnosno s obzirom na uspjeh u parnici, razmjerni dio od 46.447,36 kn.

Kada se priznati troškovi stranaka stave u prijeboj, proizlazi da je tužitelj dužan tuženiku naknaditi trošak u iznosu od 27.064,86 kn, sve kao u točki II. izreke rješenja.

16. Radi izloženog, odlučeno je kao u izreci.

U Zadru 20. svibnja 2022.

Sudac
Tomislav Jurlina

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka. Žalba se podnosi putem ovog suda, u 3 (tri) istovjetna primjerka.

DNA:

- Tužitelju po punomoćnicima uz poziv za plaćanje sudske pristojbe od 5.000,00 kuna
- Tuženiku po punomoćniku
- u spis

Broj zapisa: **eb30c-6d2fd**

Kontrolni broj: **042c4-b2c8a-00e43**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=TOMISLAV JURLINA, L=ZADAR, O=TRGOVAČKI SUD U ZADRU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.